

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

نویسنده: طارق س. حجاج
برگردان: داوود جلیلی
۰۵ دسمبر ۲۰۲۳

«آتش بس موقت» در غزه یعنی چه؟

خیابان‌ها ناگهان پر از جمعیت شد. مردم اکنون می‌توانستند به ساختمان‌های ویران شده در خان یونس، ناصریه، دیرال بلا، و دیگر شهرهای جنوب سرکشی کنند، می‌توانستند به جاهایی دورتر از محل سکونت خود بروند تا تدارکاتی برای خانواده خود فراهم بیاورند. گذشته از همه، اکنون می‌توانستند به آن اعضاء خانواده که هنوز زنده بودند، و به کسانی که طی جنگ ارتباطشان با آن‌ها قطع شده بود سر بزنند.

آن‌ها اکنون می‌توانستند یک دیگر را جست و جو کنند، تاهمراه هم برای آن چه از دست داده‌اند و آن‌چه که هنوز باید از دست بدهند مویه کنند.

اگر «آتش بس موقت» آن چیزی است که به آن فرامی‌خوانند، به معنای پایان جنگ نیست. معنای ساده آن این است که به ما زمان بیشتری برای گریه کردن و غصه خوردن داده می‌شود.

اگرچه جنگ بلافاصله بعد از متارکه شدید ترین جنگ از زمان آغاز جنگ بود، اما مردم این امید را داشتند که این متارکه بتواند به آتش بسی ختم شود که مسیر امنی برای بازگشت آن‌ها به خانه‌هایشان در شمال شهر غزه و شمال دره غزه فراهم آورد.

اول صبح دیروز، هواپیماهای جنگی اسرائیل چندین جزوه برای افرادی که در غزه شمالی مانده بودند پخش کرد، که هشدار می داد آن‌ها نباید از خانه ها خارج شوند. ارتش اسرائیل هم به صورت تصادفی به شماره تلفون هائی که در شهر غزه ثبت شده اند زنگ می زد و به آن‌ها هشدار می داد که به دره شمالی غزه باز نگردند. هم جزوه ها و هم پیام های تلفونی یک پیام را می فرستادند: جنگ تمام نشده، و برگشت به خانه هایتان بازگشت به محل مرگتان است .

اما خانواده‌هائی که با نسل کشی متلاشی شده بودند و یک ماه را به آوارگی گذرانده اند از شنیدن کلمه ای درباره سرنوشت عزیزانشان که باقی مانده اند نا امید هستند. بسیاری هم آرزو دارند به جایی که زمانی خانه هایشان در آنجا برپا بود بازگردند، شاید برای یافتن آنچه که می توانند از میان آوارها نجات دهند، از جمله باقی مانده مواد غذایی، متعلقات مهم و اسناد رسمی .

احمد لافی، ۳۴ ساله اهل محله شیخ ردوان، همراه با زن و دو کودک خود در آغاز جنگ به خان یونس در جنوب فرار کرد. او پدر و مادر و دو خواهر و دو برادرش را پشت سر جا گذاشته بود. او به موندویس گفت که دو هفته قبل ارتباطش با آن ها قطع شد، و فکر نمی کند که زنده باشند. برای کمک به اقدام او برای یافتن (خانواده) نه صلیب سرخ و نه هیچ سازمان دیگری قادر به ادای کلمه ای درباره وضعیت آن‌ها نیستند .

او دیروز همراه با جمعیت دیگری از آوارگان تلاش کرد برای جست و جوی مشترک به غزه برود. وقتی که آن‌ها در خیابان صلاح الدین به ایستگاه بازرسی رسیدند، و قبل از وارد شدن به ۱۰۰ متری ماشین‌های زرهی اسرائیل، سربازان با تفنگ‌های نصب شده بالای تانک تیراندازی به سوی مردم را آغاز کردند.

احمد به موندویس گفت بلافاصله ده‌ها نفر به زمین افتادند، تعدادی به شدت زخمی شدند و تعدادی دیگر با آتش تفنگ‌های خودکار کشته شدند. آن‌ها بعد از تیراندازی بازگشتند و به جهت دیگری رفتند. در اواخر همان روز، مقامات دولت غزه مرگ دو جانب‌باخته را در آن حادثه اعلام ، وزخمی شدن ۱۵ نفر دیگر را که از ساق پاها و سینه گلوله خورده بودند گزارش دادند.

ضوابط آتش بس به افرادی که در شمال مانده بودند اجازه عبور به جنوب را می دهد، اما همین ضابطه برای کسانی که می خواهند به جهتی که می خواستند بروند اجرائی نشد. تحلیل گران می گویند که فقدان یک چنین تصریحی در ضوابط آتش بس به معنای آن است که اشغال نظامی جدید غزه شمالی محکم تر شده است.

شاهرابو شیربی ۴۲ ساله، پدر شش بچه و آواره ای است که در یک مدرسه مؤسسه کار و آسایش سازمان ملل در خان یونس اقامت دارد. او امیدوار شده است که متارکه بتواند فرصت بازگشت به بیت هانون در شمال را فراهم آورد.

شاهر به موند ویس گفت، ” حتی اگر خطرناک باشد می خواهم خانه ام را بررسی کنم. حتی اگر ویران شده باشد، می خواهم آخرین نگاهم را به آن بیندازم.” شاهر می گوید که درعجله برای گریز از بمباران، او و همسرش نتوانستند بسیاری از متعلقات را بردارند و فقره های مهمی مانند شناسنامه‌ها و گواهی ولادت کودکانشان را جا گذاشتند. آن‌ها لباس کافی هم با خود نیاورده اند و برای یافتن لباس‌های گرم تر برای پوشیدن مبارزه می‌کنند چون زمستان نزدیک می شود.

شاید این اولویت‌ها در میان این همه مرگ و ویرانی اساسی به نظر نرسد. اما زمانی که آتش بس صورت می گیرد، صرف نظر از آن که مردم نسبت به آن چه فکری می کنند، دریچه‌امیدی برای برخی از افراد باز می شود. برخی از خانواده ها که در طی جنگ در شمال ماندند، حتی بعد از پایان آتش بس نیز ماندن در آن جا را انتخاب کرده اند. اما این خانواده ها از متارکه تنها تأخیر اندکی در مجازات را دریافت کرده اند چون متارکه تنها به آن ها فرصت داد تا وسعت آنچه را از دست داده اند کاملاً دریابند .

شاهد معطر، که دو برادرش را در یک حمله هوایی به اردوگاه آوارگان جبالیه از دست داد و هنوز همراه خانواده اش در آن جا زندگی می کند، در زمان آتش بس در فیسبوک نوشت:

”متارکه، برای ما خانه هایمان را به مجلس عزا تبدیل کرد، چون مردم رفتن به خانه یک دیگر را برای عرض تسلیت آغاز کردند. برای اولین بار طی جنگ، و از زمان مرگ دو برادرم، همسایه ها و دوستان ما برای عرض تسلیت به من و مادرم روان شدند. اما مادرم گوشه ای از خانه نشسته است و نمی تواند به گریه هایش پایان دهد. تنها امروز دریافتیم که آن ها (برادرهایم) رفته اند. تنها امروز حضور مرگ را در این جا احساس می کنیم.”

۲۳ نومبر ۲۰۲۳-

طارق اس. حجاج خبرنگار موندویس در غزه و عضو اتحادیه نویسندگان فلسطین است. او در دانشگاه ال ازهر غزه ادبیات انگلیسی خوانده است. او کارروزنامه نگاری خود را در سال ۲۰۱۵ به عنوان خبرنگار و مترجم برای روزنامه محلی دنیا الوطن آغاز کرد. او برای البادی، میدل ایست آی و ال مونیتر گزارش تهیه کرده است. می توانید او را در حساب توئیتری @Tareqshajaj دنبال کنید. <https://mondoweiss.net/>